

Skrbeti moramo za to, da se bode v naših preiskuševaliških kolikor mogoče mnogo vina preiskalo in sicer iz različnih gor. Te preiskave se morajo natanko zabeležiti, da dobimo na ta način kmalo pregled o sestavinah domačih vin. Seveda morajo preiskuševalnice paziti na to, da sprejmejo od samo zanesljivih vinogradnikov pristna vina v preiskavo.

Natančni podatki o preiskavi vina so tudi zaradi tega potrebni, ker se vrši ravno sedaj v našem vinogradništvu velikanska sprememba. Stare vinograde z različnimi trtami opuščamo. Z velikimi stroški in težavami zasajamo nove, v katerih gojimo mnogo boljše vrste trt, navadno ločeno druga od druge. Sestavine vin iz novo zasajenih vinogradov so še večinoma neznane. Upati je, da bodo vinogradniki pridelali od novih trt zlahkajše in boljše vino, kakor je bilo ono od starih po trtni uši uničenih trt.

Čeravno je iz tega razvidno, kako zelo koristna in potrebna je kemična preiskava štajerskih vin in čeravno je ravno tako koristna za vinogradnika kakor za krčmarja in gosta, vendar si da malokdo vino preiskati. Temu je kriva visoka cena za kemične preiskave. Manjši vinogradniki nikakor ne morejo plačati 12 do 16 kron za eno preiskavo. Prenovljeni vinogradi nesejo v sedanjem času tako malo dohodkov, da marsikateremu ni mogoče plačati preiskave. Ako hočemo torej doseči, da dobimo vzorce štajerskih vin, moramo v prvi vrsti skrbeti za to, da se cena za preiskave vsaj za nekaj let tako zniža, da lahko isto plača najmanjši in najubožnejši vinogradnik. Ne smejo se izgovarjati, da vsled prevelikega plačila ne morejo dati preiskati svojega vina. V ta namen bi tudi zadostovalo začasno znižanje cene za preiskovanje.

Torej prosim deželni odbor naj se z zadevo znižanja cen posebno bavi. Vinogradniki nočejo nikakor pri tem imeti dobička, ampak njih želja je, kolikor mogoče hitro dobiti zanesljive vzorce štajerskih vin. To ne bo dežale mnogo stalo; nekoliko plača vsak vinogradnik rad. Toda sedanje cene so gotovo previsoke. Tudi bi lahko opustil dežel. odbor jedno poskuševališče popolnoma. V ti zadevi pa ne stavim nikakega predloga, ker ne vem, kako misli o tem večina. O tem sem samo govoril, ker je treba o tem govoriti in ker se bomo morali baviti s to zadevo v prihodnje večkrat.

## Zgodovina graščakov.

Gotovo še živi pri vas kak star mož, ki

bila huda borba med pravico in značajnostjo na naši in krivico in sramotnim izdajstvom na nasprotni strani. Propali smo, častno smo podlegli. Pa upajmo, da to zadnjikrat. Stali smo trdno kot skala za naš revni kmetijski narod, nismo se upognili; vsa čast in hvala vam, možje! A našli so se Judeži, ki so kot nekdanji Iskarjot Kristusova Gospoda izdali svoj lastni narod, svojo lastno kri in srečo v kremplje nenasitega tujca. ... Ali pa hočemo mi vsled poraza roke križem držati, ali se naj na milost in nemilost pokorimo nasprotnikom našim? Ne! In stokrat ne! Danes se zmenimo, kako hočemo delovati v prihodnje, da bode čez tri leta zmagala poštna kmetiška in slovenska stvar! Danes si iz ljubezni do trpečega naroda, iz ljubavi do kmeta trpina podajmo složno bratske roke ter pojdemo čvrsto na delo! Obče pritrjevanje je sledilo tem besedam in kmetje so določili načrt, po katerem bode čez tri leta zmaga na njihovi strani. In mirno so se razhajali polni najboljših nad ...

Pri »črnem kostrunu« pa so še vedno divjali kot v norišnici. Gropa s svojimi pajdaši je bil že pripravljen na odhod, ker je imel cele tri ure do doma. Videlo se mu je, čeravno pijan, da ni posebno dobre volje. Najbrže ga je grizla slaba vest ali so ga pa tiščali tisti »porcijoni« gulaža. No, bodi si že

pomni čase pred l. 1848. Gotovo ste tudi slišali, ali pa vsaj čitali, kako se je takrat godilo kmetom! Bili so sužnji graščakov — delavna živina. Saj so jih mnogo odgnali v tujino, zamenili, prodali. Nihče si ni bil svest svojega imetja. Očetu rodbine bilo je odkazano nekaj zemljišča. To je moral obdelovati, razven tega pa še od svojih pridelkov odrajavati desetino svojemu nemškemu gospodu. Ali to še ni bilo vse. Vrhutega je moral Slovenec robotati ali tlačaniti, vsak teden je po več dni delal na posestvu svojega gospodarja, sam, s svojo družino in uprego. A plačilo mu je bil ostri valpetov bič po njegovih ledjih. Posestvo pa, na katerem je živel slovenska rodbina, ni bilo niti njegova last; ni ga smel brez graščakovega dovoljenja zapustiti niti svojemu sinu. Vsak čas je graščak posestvo lahko zahteval nazaj in ubogega kmetškega trpina pa z usušeno ženico in nagimi črviči pognal po svetu. To se je navadno zgodilo takrat, če je posestvo bilo lepo obdelano, dobro gnojeno, s sadjem zasajeno in z vinsko trto ograjeno. Graščak je obdržal posestvo ali zase, ali pa ga je podaril kakemu Nemcu, ki ga je privedel s severnih krajev. Ubogi tlačani opustili so polagoma skrbneje obdelovanje. Rekli so: »Kar pojem in spijem to je moje, drugo pa nič, čemu bi se mučil za graščaka, zakaj naj ta izsesa iz me zadnjo kapljo krvi?« Ni čuda tedaj, da beremo o pogostih lakotah, — kmet ni rad kaj več prideloval, saj so mu še to betvo požrli nenasitni graščaki! Če ni dal proste volje, so mu pa ugrabili. Tako je nastalo pomanjkanje, osobito se pa tedaj, če je potegnili še slabše letina. Seveda je bilo to graščaku malo mar, vzel je kmetu kar je imel, ne oziraje se na to, da bo ta umiral od gladi, grizel travo, mrl storžje in brastovo škorjo, da bi si napolnil želodec. Najhuje pa se je godilo slovenskim tlačanom, kadar so morali nove graščinske ceste delati ter na visokih strminah tuji, nemški gospodi trdne gradove zidati z globokimi ječami za tiste slovenske siromake, ki se niso vselej slepo pokorili svojim krutim trinogom in nečloveškim njih baričem. Pravico je kmet le iskal pri svojem graščaku, ker ta mu je bil najvišji sodnik. Graščaki sami pa so živeli, kakor se jim je ljubilo. Mnogi izmed njih so bili pravi tolovaji, roparji, ki so kot jastrebi na okolico prežali in napadali potnike, trgovce, jih opleniili in zaslužili, dokler se niso rešili z visoko odkupnino. Živeli so navadno jako ostudno! Nadlegovali so slovenske žene, plenili slovenske deklice (grof Urh celjski in Mlinarjev Janez) in jih oskrnjali, potem pa krohotaše zapodili z grada. Slovenski kmet

tako ali tako, slabe volje je bil. Ko so torej naši znanci še enkrat segali si v roke pa trčili, da bi odšli, pristopi h Grog mlad gospodek ter mu javi, da naj pride on čez eno uro v »ekstracimro« kjer se bode vršil banket, s katerim se bo zaključilo zmagoslavje. »Pa glejte«, pravi gospodek Grog, »da si med tem omislite črni cilindri, s katerim pridite potem k banketu. Razumete?«

»Da gospod«, odgovori Gropa, »pridem za gotovo«.

Ko dotični odide, se napoti Gropa takoj v neko prodajalnico steklenin, kjer si kupi za 12 vin. cilindri za svetilko ter z istim odide, da bi si kupil potrebnega črnila, da bi se počrnil cilindri. Ko je to delo dogotovil, napoti se spet proti »črnemu kostrunu«, v duhu se že neizmerno veseleč slavnostnega banketa.

»Pa ta gospoda« mrmra po poti sam s seboj, »kaj si vse ne izmisli, zdaj se torej nosi cilindre od svetilk seboj. Kaj le neki počnejo potem z njimi? Pa saj ga menda nisem napak razumel, tistega gospoda, ki me je povabil na banket? Ne, rekel je, da moram prinesiti črn cilindri seboj. No, naj bo, sedaj sem že tu.«

V tem je že došel do gostilnice, držeč vedno svoj cilindri trdo v pesti. Ker pa je bilo isti dan jako vroče, in Patrijarh se je

ni našel nikjer pomoči, nikjer pravice; tudi duhovniki mu niso pomagali, ker so bili sami iz nemških krajev in nemškega rodu. Tako nam pripoveduje zgodovinar Lapsajne. Ali to so le majhne trohe iz turobne slovenske preteklosti. Grozno resnico bi nam še le razodevali oni, ki so bili sami tako nesrečni, ki so obupno točili solze in klicali Vsega-mogočnega na osveto.

Tlačan se je moral naučiti klanjati pred gospodo in še bolj njegovim uradnikom doli do grajskega »šribarja« in »valpta«. Štajerski slovenski podložnik je sleherni odgovor na gospodovo vprašanje pričel z besedami: »Zahvalim za vprašanje.« Pred graščinskimi uradniki je imel grozovit in upravičen strah, saj je bilo med njimi mnogo takih, ki so se bahali: »Jaz sem četrti božja oseba na zemlji.« Graščaka je moral kmet braniti muh, drugi čakati pred vrati, če se je morebiti zljubilo gospodu ga poslati po njuhane (šnufec). Strahoma se je bližal gradu. »Blize grada, blize vraga.« Ko je kmet grad le zagledal, upadla mu je srčnost, od daleč se je začel odkaljevati, vsekavati v robec in ponižno snemati klobuk. Boječ se je priplazil po stopnicah do kanciljskih vrat. Bojazljivo je potrkal, si s tresočo roko popravil razmršene lase in čakal, da se znotraj kdo zadere: herein! Gorje kmetu, če je naravnost povedal, kaj hoče in se ni najprvo ponižno zahvalil za vprašanje. Slovenski kmet je moral mesto ostalih stanov dajati sinove v vojake. Meščan in »gospod« sta bila tega krvnega davka prosta. Da, ti graščaki, ki so jim bili ubogi slovenski kmetje manj vredni od živine, so bili tako prevzetni in oholi, da so rekli: »Kmet naj z voli seno žre, a gospod naj ž njim ravna kot z oslom.«

Vočigled vsomu temu vsplamtel je nazadnje tudi v našem ponižnem kmetu srd in ker ni našel nikjer druge pomoči, skušal si je pomagati sam. Takrat so se razjarjeni dvignili nad svojim zatiralcem kmetje v avstrijskih deželah kot en mož ter zahtevali svoje pravice. A tudi takrat je prevladala krivica nad zatirano pravico, graščak bogatin nad siromakom kmetom. Zahtevali so samo svoja prava, kakor nam to poroča zgodovina. »Nismo grabili po tujem blagu, nego le svoje blago smo hoteli zavarovati. Hoteli smo služiti le enemu kralju, a ne sto gospodarjem.« Kljub temu jih je zadelo strašno maščevanje: 136 kmetov in 15 njihovih voditeljev so v Gradcu obesili, nataknili na kole in raztrgali na čvetero. Nemški graščaki so se potem rogali slovenskemu kmetu in se hvalili v robati pesmi, kako so jih uničevali. Pesem je tako nedostojna, da si je ne upamo.

tudi vsled preobilno zavžite pijače jako potil si je večkrat z roko obrisal pot z obraza, a pri tem ni pazil na to, da je s črno svojo roko pomazal tudi ves obraz, da je izgledal kot peklenšček. Tako »okinčan« s cilindrom v roki ponosno stopi v napovedano »ekstracimro«, kjer je bila zbrana vsa »visoka« gospoda, da konča z banketom današnji zmagopolni dan. Kot bi hotel salutirati drži pri vходу Gropa svoj cilindri v obeh rokah ter stoji nepremično pri durih. Vsa družba ostrmi. Smeh se razlega po sobani, vse dere h Grog, kateri svoj cilindri povzdigne, da ga je lahko vsak videl. Priklanjal se je na jedno, pa na drugo stran, mislil je namreč, da ga zategadelj obstopijo in se mu smeji, ker je danes pri volitvi za gospodo glasoval ter da je prišel na banket. Pa še le čez nekaj časa spozna, da se mu iz hudomušnosti in škodoželjnosti krohotaajo ter, da ga imajo pošteno za norca.

»Gospod Patrijarh«, pravi smeječ se nek debeluhar, »vi ste pač res pravi neumni kmetavzar, najbolje bi bilo, če vas vaša občina postavi za strašilo v vaše zeltnike.«

»Danes pa izgledate, Gropa, kakor kak Culukafer v Afriki«, pravi krčmar bogataš, »samo toliko se razlikujete od njih, da imate namesto možganov slamo v glavi.«

»E gospodje«, de na te besede Patrijarh,

natisniti na tem mestu. Nahaja se v njej tudi znani klic, s kojim so kmetje drug drugega vspodbujali: »leuhkup, leukup ovoga gmajna.« Tako nesramno so se norčevali trinogi iz slovenskih kmetov-mučenikov.

Kot nekaj svareč opomin pred tem našim najkrutejšim sovražnikom našega ljudstva, zapustil nam je čas žalostne razvaline, ki nalik onemoglim pošastim, posejani po gričih naše domovine, štrlijo proti nebu. Drugi, še žalostnejši spomini na one dobo so posamezno stoječi križi, koje so postavili po l. 1848 slovenski kmetje v znamenje, da so tamkaj stale vislice, na katere so brez usmiljenja dali obesiti vsakega podložnika, ki se je kaj protivil neusmiljenim in krivičnim graščakovim naredbam. (Vislice ali krvava sednja na Ibelovem.) Te križe so stavili slovenski trpini, kmetje, da jim ostanejo glasno govoreče priče, da »tisoč tu in tisoč leži jim bratov zakopanih v zemlji«, katere so pomorili oni, za koje so v »turških nadlogah« žrtvovali svojo srčno kri, katere so z lastnim truplom branili pred zunanjimi sovražniki.

In vsikdar, kmet slovenski, kadar zazreš borni križ, naj se ti vzbudi čut, da je to spomin na brezštevilne krivice, ki so jih tvoji predniki morali trpeti sto in stoletja.

## Rusko-japonska vojna.

Z napeto radovednostjo pričakujemo ta čas vesti z bojišča, ker vemo, da v kratkem mora zadivljati z vsemi svojimi grozovitostimi krvavi bojni ples. Rusi so praznovali zadnje dni Velikonoč in jasno je, da oni v praznike nikakor ne bodo začeli, razven če jim Japonci ne bodo dali miru. Čuden, težak mir vlada sedaj nad bojiščem, kakor nad žitnim poljem pred viharjem, pred hudo uro. Časnikarji ugibljejo na levo in desno, koliko mož so že spravili Rusi in koliko Japonci na bojišče, kedo bo dalje časa izmed njih mogel vzdržati in druge podobne stvari — Posebnih novic zato sedaj še ni, le angleški časniki pripovedujejo o raznih uspehih Japoncev in o slabih razmerah med rusko vojsko, a vsak pameten človek dobro ve, kam merijo te angleške laži in izmišljotine. Kitajce bi radi na vsak način ti kramarji naščuvali zoper Ruse in zato trobijo v svet o umikanju Rusov in japonskih uspehih. Prepričali bi jih radi, da je prišel zanje ugodni trenutek, da vržejo krinko miru in nepristranosti z obraza in se vržejo s svojimi tolpami (izurjenih vojakov tako nimajo!) nad Ruse. Seveda bi Japoncem tako njih drzne nakane podprli, a menda iz te moke ne bo kruha, ker Rusi vsa svoja poročila z bojišča prevedejo tudi na kitajski jezik in jih po kitajsko pisanih časopisih razširjajo med kitajskim prebivalstvom. Angleže seveda zelo skrbi, da ne bi Rusi zmagali, ker Ruse sovražijo že od nekdaj, a Japonci so jim pa mnogo milijonov dolžni, katerih ne bodo mogli plačati, če vojsko izgube. Od ted torej vse te kramarske zvijače in laži proti mogočni Rusiji.

»Saj ste me po onem le gospodu (kaže na gospodeka) povabili na banket in dali vedeti, da naj prinesem tak-le črn cilindar s seboj, zakaj se mi torej sedaj tako smejite in me za norca imate?«

Na te Grogove besede nastane po sobi okoli Groge grozen vrisč, ropot in smeh, vse se je smejalo Patrijarhu, da je tako pameten, ker je namesto cilindra (klobuka) vzel seboj cilindar od svetilnice.

Sedaj je Gropa izprevidel, da njega ne bodo vzeli seboj k banketu, se ves osramočen prerije skozi pijano gospodo ter se hoče napotiti proti domu. V tem mu zastopi pot oni gospodek, ki ga je povabil na slavnost ter ga nahrjuje:

»Z vami »pavrami« pa res ni nič! Ali vam nisem povedal, vzemite cilindar — klobuk seboj, namesto vašega raztrganega, a vi ste bili tako bedasti, pa ste si pomazali

Čudno se glasi neka vest iz Söula, ki pravi, da prva japonska armada na Koreji sestoji le iz treh divizij, ne pa iz petih, kakor se je dosedaj poročalo. Japonci morda s tem poročilom nameravajo Ruse preslepiti o moči svoje armade, ne pomislijo pa, da so Rusi po svojih ogleduhih in posredovanjem prebivalstva, ki sovraži Japonce, dobro poučeni o pravem stanju japonske armade. Kako dobro so poučeni o japonski vojski in njenih nakanah, priča sledeča vest iz Šangaja, ki pravi, da so Japonci morali svoj prvi načrt popolnoma izpremeniti, ker so Rusi dobili prvi načrt od nekega japonskega častnika, ki sedi sedaj v preiskovalnem zaporu. Cela stvar je prišla na dan, ko so Japonci našli kraj, kjer so najprej hoteli izkrcavati čete, popolnoma zaprt s podkopi. Japonci so vsem vojnim dopisnikom prepovedali o tem kaj poročati. Rusi baže plačujejo japonskim izdajalcem velikanske svote ter so izplačali le za eden zemljevid 40.000 rubljev.

Kakšne razmere vladajo v Mandžuriji, nas lepo pouči brzojavka dopisnika lista »Rusije«, ki se je te dni iz južnih mandžurskih pokrajin vrnil v Port Artur. Mož pravi, da so tamkajšnje razmere napravile na njega zelo dober vtis. Čete z nestrpnostjo pričakujejo boja. Vse prebivalstvo je na ruski strani ter zaupa ruskemu orožju. V začetku vojne nestalni denarni kurz je zopet stalen. Iz kitajskega prebivalstva sestavljene čete so izvrstne. Kupčija s konji je zelo živahna. Med vsemi Kitajci je le nekaj mandarinov proti Rusom. Železnica je izborna zastražena in promet na njej zelo reden. Vreme je pa toplo in suho, tako da so pričele reke odmrzavati.

Večjih bojov torej dosedaj ni bilo, le o mali praski je poročal general Kuropatkin carju Nikolaju sledeče: General Kačalinsk poroča, da je ob Jalu vse mirno. Nasproti Turmičenu, na otočku Matszo, so prostovoljci menjavali strele z japonskimi prednjimi stražami pri Vidžu. Naših ni nihče padel, dočim je imel sovražnik šest mrtvih in mnogo ranjenih. V Yongampu so Japonci napadli rusko naselbino ter jo oropali in požgali. V Yongampu so ostali le mali ruski oddelki 300 japonskim pešcem nasproti.

## Politični ogled.

Kranjska. Kakor smo že naprej povdarjali, da bo pri deželnozborški volitvi v okraju Kranj—Tržič—Loka sijajno zmagala katoliško-narodna stranka, tako se je tudi v četrtak, dne 7. t. m. zgodilo. Katoliško-narodni kandidat župan Demšar iz Selc je dobil 2247 glasov, njegov nasprotnik pa le bore številce 293 glasov. Ta volitev jasno priča, kako da obsoja gorenjsko ljudstvo liberalce, ki se družijo z Nemci. Tako govore zavedni in značajni gorenjski kmetje, kadar jim je dana

cilinder od svetilke in tudi svojo šemasto obličje Ha, ha, ha!

Pozno čez polnoči prisopiha Grogov konj s svojim gospodarjem domov. Gropa niti ne odgovori na vprašanja hlapčeva in žene ter leže čemerem brez jedi spat. A drugi dan je že šla po občini novica o Grogovi blamaži. Hlapec, ki je vozil pivo iz mesta je raztrbil po občini to vest, katera se je razširila kot ogenj po vsi občini. Narodnjaki so mu privoščili to blamažo in rekali: »Tako se godi izdajalcem. Prav mu je!« Nekdo pa je Gropi na čast zložil pesmico, v kateri se opeva Grogova slava. In če si ga hotel razdražiti, vprašati si ga moral, kako je bilo pri tistem banketu. Oh, tedaj je vzrožil! Še celo takšnih svetilk s cilindri ni hotel več imeti, temuč pri Patrijarhu svetijo le s svečami in pa s trskami.

prilika pokazati svoje prepričanje in zvestobo do katoliško-narodnega gesla: »Vse za vero, dom, cesarja!«

**Balkan.** Zadnje dni se je zgodil na Balkanu važen dogodek. Turčija in Bulgarija sta sklenili pogodbo, ki obeta mir Balkanu, seveda le če oba naroda ostaneta mož-beseda, kar pa prav težko moremo pričakovati. Listi povdarjajo, da je podpisana turško-bulgarska pogodba velike važnosti za vso Evropo, ki je s to pogodbo na pravoslavne velikonočne praznike dobila zagotovilo, da se bodo razmere na Balkanu mirnejše razvijale. Odvisno je seve vse od Turčije, ako pokaže tudi ona, kakor Bulgarija, resno voljo in ako dogovora ne bo smatrala samo na papirju. Mej slovenskimi krogi se pa izraža mnenje, da se je Turčija s podpisom te pogodbe hotela le rešiti iz hipne zadrege, a da nima resne volje zboljšati razmer Slovanom in kristjanom na Balkanu.

## Dopisi.

**Sv. Trojica v Slov. goricah.** Nič kaj veselih rečij nimam poročati. Tržani hočejo biti Nemci. Mogoče se jim zdi potrebno, trgu dati nemški značaj radi številca romarjev od nemško-slovenske meje, ki pridejo vsako leto menda dvakrat semkaj, katerim pa slovensčina tudi ne more biti povsem tuja. Ali dajo romarji n. pr. tudi usnjariju kaj skupiti? Če poreče kdo: vsi tržani znajo nemški; bodisi! to še nikakor ni njihova slaba lastnost; pa Nemci niso in delajo zato krivico svojemu rodu, če občejuje med seboj izključno le nemški. Saj je v trgu sicer tudi malo častnih izjem, ki znajo nemški, pa se ne izneverjajo narodni dolžnosti. Drugi so pa v škripcih: tuintam priznavajo, da so Slovenci, drugače so pa mlačni in se strinjajo s tržani, ker se jih bojijo. Take imamo tudi med inteligenco. Najbolj žalostno pa je to, da kmetje iz sosednjih občin posnemajo tržane v nemškutariji. Mogoče so tržani tako učeni in razumni, da njih početje zasluži biti vzor kmetom? Tega ne moremo trditi, ker tedaj bi jim bila znana glavna postava človeške družbe, ki je takorekoč pisana vsakemu človeku v srce, da naj ljubi svoj narod. Primerjajmo trojiške trgovce z večjimi trgi na Slovenskem Štajerskem: Gornjigrad, Mozirje, Šmarje; razsodni so, delajo, kakor jim velela zdrava pamet, zato so narodni. Mogoče so tržani tako bogati in to nagiblje kmete, da se jim vklanajo. Res so med njimi nekateri bogati, pa ravno po kmetih, odjemalcih njihovega blaga. Torej kmetje! znebte se vendar krivega starega načela, da le tisti, ki zna nemški ali se prištevava Nemcem, velja kaj; marveč vedite, da je častno, moško, ljubiti svoj jezik, če treba, tudi kaj zanj trpeti, bodisi tudi zaničevanje. Tako narekuje vsakomur že glas vesti. Vsak naj stori, kar je dolžan narodu svojemu in materinskemu jeziku in tudi s slovensčino se bo sčasoma »prišlo daleč« po svetu. Naj se te lastnosti tržani učijo od vas, ko bi vendar bolj naravno bilo, da bi vam oni bili v izgled. V vaših očeh naj berejo in iz vašega delovanja videči vas zadovoljne se naj učijo, da ne stori nemščina človeka blaženega, ampak pošteno, zvesto srce in delavne roke. Mislite torej malo in bodete razvideli, da so te besede resnične; če pa hočete potem ravnati dosledno, bodete hrbet obrnili »Štajercu«, ki sovraži vnamo za vero in narodnost.

Trojiški romar.

**Iz Ljutomera.** Na dan 21. t. mes. so razpisane občinske volitve za trg Ljutomer. V prvem in drugem razredu si je znala tukajšnja nemškutarška klika zagotoviti zmago — na kakšen način, bode se še na pristojnem mestu govorilo, in takrat bode spoznala tudi javnost, kakšne sosedne imamo mi med našimi nemškutarji in kaka sredstva rabijo. Žalibog je stopilo tudi ljutomersko uradništvo v ospredje in se postavilo na čelo